

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobců:

- 1) Pprap. J. A.
bytem N. P. K.
- 2) Pprap. V. A.
bytem K. O.
- 3) Prap. R. B.,
bytem K. O.
- 4) Pprap. J. B.
bytem S. K. N. O.
- 5) Pprap. T. B.
bytem G. K. V.
- 6) Pprap. P. B.
bytem L. N.
- 7) Pprap. J. C.
bytem S.
- 8) Pprap. P. C.
bytem D. O.
- 9) Pprap. M. Č.
bytem S. O.
- 10) Pprap. K. Č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- bytem Č. O.
- 11) Pprap. P. Č.
bytem Š. O.
- 12) Pprap. P. D.
bytem V. O.
- 13) Pprap. M. D.
bytem S. K. N. O.
- 14) Prap. F. D.
bytem D. O.
- 15) Nprap. M. D.
bytem L. O.
- 16) Prap. J. D.
bytem L. O.
- 17) Pprap. R. D.
bytem N. V. D.
- 18) Prap. Z. D.
bytem K. O.
- 19) Nstrm. D. D.
bytem L. K. V.
- 20) Pprap. F. Ď.
bytem B. K.
- 21) Nstrm. T. F.
bytem M.
- 22) Prap. P. F.
bytem S. O.
- 23) Prap. P. H.
bytem L. N.
- 24) Prap. O. H.
bytem K. K.
- 25) Prap. J. H.
bytem K. O.
- 26) Nstrm. P. H.
bytem L. K. O.
- 27) Prap. P. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- bytem D. K. O.
- 28) Prap. Z. H.
bytem D. O.
- 29) Nstrm. P. Ch.
bytem K.
- 30) Pprap. K. Ch.
bytem P. O.
- 31) Pprap. V. Ch.
bytem T. G. M. K. V.
- 32) Pprap. Š. J.
bytem H. N.
- 33) Prap. V. J.
bytem S. K. V.
- 34) Prap. M. J.
bytem K. O.
- 35) Pprap. P. J.
bytem J. K. V.
- 36) Prap. T. K.
bytem M. K. V.
- 37) Pprap. S. K.
bytem M. B. T.
- 38) Pprap. Š. K.
bytem M. K. V.
- 39) Pprap. J. K.
bytem H. O.
- 40) Bc. ppor. P. K.
bytem T. B.
- 41) Nprap. V. K.
bytem L. K. V.
- 42) Nprap. V. K.
bytem N. S. K.
- 43) Pprap. M. K.
bytem V. O.
- 44) Pprap. M. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- bytem K. O.
- 45) Nstrm. P. K.
bytem Č. K. V.
- 46) Pprap. P. K.
bytem D. O.
- 47) Prap. J. K.
bytem B. N. J.
- 48) Nstrm. J. K.
bytem S. O.
- 49) Pprap. M. K.
bytem K. K. V.
- 50) Pprap. J. K.
bytem B. N. J.
- 51) Pprap. D. K.
bytem N. V.
- 52) Pprap. L. K.
bytem S. K. V.
- 53) Pprap. J. K.
bytem K. K. V.
- 54) Pprap. L. K.
bytem L. O.
- 55) Prap. P. K.
bytem L. O.
- 56) Pprap. P. K.
bytem L. O.
- 57) Pprap. V. K.
bytem Š. O.
- 58) Nstrm. D. L.
bytem O. K. V.
- 59) Pprap. J. L.
bytem K. K. V.
- 60) Pprap. P. M.
bytem D. Ž.
- 61) Nstrm. V. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- bytem Z. K. O.
- 62) Prap. P. M.
bytem D. K.
- 63) Pprap. J. M.
bytem F.
- 64) Prap. M. M.
bytem H. J.
- 65) Pprap. J. M.
bytem S. T.
- 66) Pprap. V. M.
bytem V. K. V.
- 67) Ing. Pprap. D. N.
bytem P.
- 68) Prap. Z. N.
bytem V. B. T.
- 69) Pprap. M. N.
bytem K. O.
- 70) Prap. P. N.
bytem N. O.
- 71) Nstrm. L. O.
bytem H. N. R.
- 72) Prap. K. P.
bytem M. O.
- 73) Nstrm. T. P.
bytem Š. O.
- 74) Prap. V. P.
bytem H. O.
- 75) Nstrm. L. P.
bytem S. H.
- 76) Bc. pprap. M. P.
bytem T. Ch.
- 77) Prap. J. P.
bytem R. B.
- 78) Pprap. M. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- bytem H. P.
- 79) Prap. L. P.
bytem L. O.
- 80) Pprap. V. P.
bytem H. O.
- 81) Pprap. L. P.
bytem T. B.
- 82) Pprap. R. R.
bytem V. P.
- 83) Pprap. R. R.
bytem F. K. V.
- 84) Pprap. R. R.
bytem J. H.
- 85) Pprap. R. R.
bytem J. O. K. V.
- 86) Prap. R. S.
bytem K. O.
- 87) Prap. L. S.
bytem H. S.
- 88) Pprap. M. S.
bytem Č. Š. O. Ch.
- 89) Pprap. J. S.
bytem N. J. P. K. V.
- 90) Pprap. M. S.
bytem K. O.
- 91) Pprap. M. S.
bytem J. O.
- 92) Prap. P. S.
bytem M. O.
- 93) Nstrm. D. Š.
bytem K. K. O.
- 94) Nstrm. L. Š.
bytem D. O.
- 95) Pprap. P. Š.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 12. 1. 2017, č. j. VS-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby ze dne 12. 1. 2017, č. j. VS-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 642 448,60 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobců JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky (dále též „GŘVS“) ze dne 12. ledna 2017, č. j. VS-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV, kterým byla žalobcům přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 207 878 Kč za zastupování advokátem ve věcech služebního poměru, vzniklých jim v řízení o odvolání proti rozhodnutí ředitele Věznice Ostrov ze dne 13. 5. 2016, č. j. VS 10/004/2015-7/PERS/200.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný GŘVS vyšel ze zjištění, že rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 15. 11. 2016 č. j. VS-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV bylo vyhověno žádostem žalobců o úhradu služebního příjmu za službu přesčas za období let 2012, 2013 a 2014. Podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) žalobci splnili podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení, neboť nárok na náhradu nákladů řízení uplatnili před skončením řízení a v odvolacím řízení byli úspěšní, když rozhodnutí ředitele Věznice Ostrov ze dne 13. 5. 2016, č. j. VS 10/004/2015-7/PERS/200 bylo v případě všech žalobců zrušeno a žalobcům byly přiznány odměny za přesčasové služby.
3. GŘVS v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení, v němž se rozhodovalo o doplacení služebních příjmů je řízením ve věcech služebního poměru a při určení náhrady nákladů řízení postupoval podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kdy za tarifní hodnotu považoval částku 5 000 Kč a dle § 7 bodu 3 vyhlášky počítal za jeden úkon právní služby 1 000 Kč. S přihlédnutím k řešení věci ve společném řízení, byly úkony zástupce žalobců po převzetí věci společné. V takovém případě, jde-li o společné úkony při zastupování více osob, dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Je-li jeden úkon právní služby 800 Kč, při 107 účastnících řízení jde o částku 85 600 Kč. V napadeném rozhodnutí byla žalobcům taktéž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přiznána paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby ve smyslu § 1 odst. 3 advokátního tarifu.

4. GŘVS dále uvedl, že dikce ust. § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru umožňuje poskytnutí náhrady nákladů výhradně za řízení o odvolání, proto byly uznány toliko nároky související s odvolacím řízením, a to za tyto úkony:
 - podání odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu v hodnotě 85 600 Kč,
 - seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu v hodnotě 85 600 Kč a
 - dva režijní paušály dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu v hodnotě 600 Kč.Náhrada byla tedy přiznána v celkové výši 171 800 Kč, která s připočtením daně z přidané hodnoty 21 %, tj. ve výši 36 078 Kč činí celkovou částku 207 878 Kč.
5. GŘVS dále v napadeném rozhodnutí neuznal nároky na náhradu nákladů vynaložených za podání ze dne 14. 11. 2016 s tím, že toto bylo pouze vyjádřením po studiu spisového materiálu dne 10. 11. 2016, v němž zástupce neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a dále za výzvu ze dne 6. 12. 2016, která byla toliko reakcí zástupce žalobců na tvrzení v rozhodnutí ve věci doplacení služebního příjmu za služby přesčas, že o náhradě nákladů správního řízení bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím.
6. Z uvedených důvodů žalovaný GŘVS rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

7. Žalobci v podané žalobě uplatnili následující žalobní tvrzení.
8. Především namítali, že rozhodnutí GŘVS ze dne 15. 11. 2016, kterým bylo vyhověno odvolání 107 žalobců proti rozhodnutím ředitele Věznice Ostrov ve věcech doplacení služebního příjmu, neobsahovalo výrok o nákladech řízení s tím, že o nákladech řízení bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím nejpozději do 28. 2. 2017, aniž by GŘVS toto časové posunutí vzdálené meritornímu rozhodnutí více jak tři měsíce, jakkoliv zdůvodnil. Dle žalobce pro takový odklad nebylo žádného důvodu za situace, kdy byly ze strany správního orgánu nerespektovány lhůty pro vydání rozhodnutí. Takový postup je zřejmou libovůlí, porušuje procesní práva žalobců a nemá zákonnou oporu. GŘVS nemohl odůvodnit průtahy v řízení ani složitostí věci, neboť samotné napadené rozhodnutí je stručné, celkově na 3 stránky, z čehož 2 stránky zabírají jména žalobců a úvodní a závěrečné hlavičky a tituly. Žalobci pak opakovaně urgovali vydání rozhodnutí o nákladech řízení s tím, že pokud rozhodnutí o nákladech nebude vydáno do 20. 1. 2017, podají z důvodu procesní opatrnosti proti rozhodnutí ve věci doplacení služebních příjmů žalobu.
9. Žalobci dále namítali, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení bylo vydáno dne 20. 1. 2017, a to aniž by bylo nejprve zahájeno řízení a žalobcům jako účastníkům řízení tak byla upřena procesní práva garantovaná ustanovením § 174 zákona o služebním poměru, tj. nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobci v tomto směru argumentovali rozsudkem Nejvyšší správního soudu č. j. 7A 130/2002-28.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

10. Další pochybení žalobci spatřují v absenci označení meritorního rozhodnutí, k němuž se náklady řízení váží, v napadeném rozhodnutí. Teprve z odůvodnění lze seznat, že se jednalo o rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 15. 11. 2016, č. j. VS-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV. Ve výroku nejsou uvedena ani právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodnuto. Je zde chybně uvedeno ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, z čehož vyplývá, že žalovaný se mylně domnívá, že rozhodnutí o nákladech řízení je rozhodnutím odvolacím. Tímto rozhodnutím se však rozhoduje o právu a povinnosti zcela odlišné, než bylo meritorní rozhodnutí. Přestože je napadené rozhodnutí rozhodnutím akcesorickým, musí být proti němu připuštěn opravný prostředek. Oporu v tomto tvrzení žalobci nalézají např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2016, č. j. 9Ad 4/2016 – 53, z něhož citovali ohledně odlišného poučení o opravném prostředku proti výroku v meritu věci a proti výroku o nákladech řízení.
11. Žalobci mají za to, že v důsledku mylné interpretace právního předpisu je chybné i poučení obsažené v napadeném rozhodnutí o tom, že se proti rozhodnutí o nákladech řízení nelze odvolat. Ustanovení § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru umožňuje účastníkovi podat odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře do 15 dnů ode dne jeho doručení, v daném případě má GŘVS postavení prvoinstančního orgánu. Odvolání však nebylo připuštěno, přesto žalobci jen z procesní opatrnosti odvolání podali, neboť se domnívají, že napadené rozhodnutí není souladné se zákonem. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodnutí o odvolání ve věci náhrady nákladů řízení doposud nevydal, nezbylo žalobcům nic jiného, než podat ve věci z procesní opatrnosti správní žalobu, neboť by mohli při dalším čekání na rozhodnutí o odvolání zmeškat lhůtu pro podání žaloby, čímž by došlo k zániku jejich práva domáhat se ve věci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalobci nadto nebyli vyrozuměni o postoupení odvolání ministru spravedlnosti jako odvolacímu orgánu, podle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru.
12. Žalobci nesouhlasili ani s věcným obsahem napadeného rozhodnutí. Namítali nesprávné krácení mimosmluvní odměny o 20% z důvodu, že věc byla řešena ve společném řízení. Žalovaný správní orgán zcela pominul, že řízení byla původně vedena odděleně, tedy s každým ze 107 žalobců jako řízení samostatné, a to od října 2015 až do listopadu 2016, kdy byla usnesením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 2. 11. 2016, spojena. Zmocněnec žalobců tak podával 107 odvolání za každého žalobce zvlášť s rozličným obsahem a nelze tak přisvědčit GŘVS, že by odměna za podaná odvolání měla být žalobcům krácena 20% za společné zastupování. Toto tvrzení GŘVS nemá oporu ve spise ani v zákoně a je zcela chybné.
13. Žalobci dále považují za evidentní, že jim mělo být přiznáno 107 úkonů za převzetí věci a přípravu právního zastoupení, neboť nemůže logicky obstát tvrzení GŘVS, že na tento úkon by měli žalobci nárok pouze, pokud by zmocněnec převzal právní zastoupení v odvolacím řízení. Žalobci k tomuto konstatovali, že povaha tohoto úkonu spočívá v prostudování a přípravě podkladových materiálů, kdy je zcela nedůležité v jaké fázi řízení k tomuto úkonu dojde, neboť tento má být v případě úspěchu v odvolacím řízení tak jako tak uhrazen. Služební funkcionář dezinterpretoval dikci ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, které ve skutečnosti přiznává nárok na náhradu nákladů řízení za oba stupně řízení, pouze tak činí z důvodu úspěchu v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení. Žalobci k tomu připomněli judikaturu Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 Ads 86/2008 – 198), vyslovující zásadu jednotnosti řízení, tj. že

prvoinstanční řízení a řízení odvolací tvoří jeden celek. Dle žalobců je zřejmé, že náhrada nákladů řízení se poskytuje jako náhrada za náklady účastníka vynaložené v celém řízení, nikoli jen za náklady vynaložené pouze v odvolacím řízení. Je logické a opodstatněné, i dle výše uvedené dikce ust. § 177 odst. 2 zákona, že žalobci nemají nést náklady za první stupeň řízení, když se v odvolacím řízení prokázalo, že služební funkcionáři Věznice Ostrov svým počínáním způsobili protiprávní stav nařizováním služby přesčas, proti kterému se žalobci museli bránit. Ve chvíli, kdy žalobci své žádosti podali, mohli vedoucí Věznice Ostrov žádostem vyhovět, a pak by došlo k aplikaci ust. § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci by si nesli náklady sami. Vedoucí věznice však nevyhověním žádostí způsobili nutnost odvolacího řízení, a tedy i aplikaci výše uvedeného odstavce 2, který má pro tyto případy sloužit, jako reparační ustanovení pro účastníky řízení, kteří jsou ve věci nakonec úspěšní.

14. Žalobci dále namítají pochybení GRVS, kdy tento žalobcům přiznal 2 úkony právní služby u každého ze 107 zastupovaných žalobců, celkem tedy 214 úkonů právní služby, přesto však byly žalobcům přiznány celkově pouze dva režijní paušály. Z advokátního tarifu, ust. § 13, jednoznačně vyplývá, že tzv. režijní paušál (paušální náhrada hotových výdajů, účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby) náleží advokátovi za každý úkon právní služby. Podle žalobce tedy za 214 přiznaných úkonů mělo být poskytnuto i 214 režijních paušálů po 300 Kč, což potvrzuje i ustálená judikatura soudů (rozhodnutí KS v Plzni, č. j. 57A 45/2015-105 a č. j. 57A 22/2014-211).
15. Žalobci dále požadují přiznání úkonu za výzvu ze dne 6. 12. 2016, neboť tato byla učiněna v průběhu odvolacího řízení v důsledku neopodstatněných průtahů v řízení ze strany GRVS, a nelze ji tak přičítat k tíži žalobců, kteří požadavek na přiznání tohoto úkonu řádně uplatnili.
16. V závěru své žaloby žalobci považují napadené rozhodnutí za zcela zmatečné a nepřezkoumatelné, kdy chybná výroková část rozhodnutí neodpovídá jednotlivým částem odůvodnění a naopak. Žalovanému rovněž vytkli pochybení v uvedení stejného čísla jednacího jak u napadeného rozhodnutí, tak u meritorního rozhodnutí o přiznání služebního příjmu, stejné je i číslo jednací rozhodnutí o sloučení do společného řízení apod. Tato „čísla jednací“ jsou ovšem pouze spisovými značkami a jednotlivá rozhodnutí a další písemnosti tak jsou chybně a zmatečně označena. Náhrada nákladů řízení ve výši 207 878 Kč se tak ve výroku napadeného rozhodnutí přiznává ve vztahu k rozhodnutí čísla jednacího, které neexistuje, neboť žalobci skutečně podali 107 odvolání proti 107 rozhodnutím s různými čísly jednacími. Z uvedených důvodů je dle žalobců napadené rozhodnutí vnitřně rozporuplné, zmatečné, nepřezkoumatelné a zároveň i z výše uvedených důvodů nezákonné.
17. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jim náhradu nákladů soudního řízení.
18. Náklady řízení před správním soudem žalobci vyčíslili v podání ze dne 7. 4. 2020 tak, že dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. účtují 3 úkony: za převzetí věci a přípravu právního zastoupení, podání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného, přičemž odměna za jeden úkon dle advokátního tarifu činí: 3 100 Kč - 20%, tj. při společném zastupování 2 480 Kč. Za každý úkon také náleží tzv. režijní paušál ve výši 300 Kč. Dle výpočtu žalobců jde tedy o odměnu $3 \times 2\,480 + 3 \times 300 = 8\,340$ Kč za každého zastupovaného, tj. $8\,340 \text{ Kč} \times 107 =$ celkem 892 380 Kč za 107 zastupovaných žalobců, s připočtením 21% DPH, což činí částku

1 079 779,8 Kč s DPH a s připočtením soudního poplatku 107 x 3 000 Kč (321 000 Kč), jde o celkovou náhradu nákladů soudního řízení ve výši 1 400 779,8 Kč.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí o nákladech správního řízení může být součástí rozhodnutí ve věci nebo může být vydáno samostatně, přičemž není povinností správního orgánu odůvodňovat, proč se rozhodnutí o nákladech řízení vydává samostatně.
20. Žalovaná dále popírá, že by práva žalobců dle ust. § 174 zákona č. 361/2003 Sb., byla zkrácena. Rozhodnutí o nákladech řízení doplňuje meritorní rozhodnutí o přiznání úhrady služebního příjmu, nejde o nové řízení a z tohoto důvodu není možné, aby rozhodnutí o nákladech řízení bylo možné napadnout odvoláním. Pokud rozhodnutí ve věci samé nelze napadnout odvoláním, nelze odvoláním napadnout ani akcesorické rozhodnutí. Z tohoto důvodu byl do záhlaví napadeného rozhodnutí uveden odkaz na § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, neboť se rozvíjí meritorní odvolací rozhodnutí.
21. K věcnému posouzení rozsahu náhrady nákladů řízení žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 62/2014-69, v němž tento soud použil systematický výklad ust. § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, který nasvědčuje závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů řízení pouze v konkrétně vyjmenovaných řízeních, kdy v citovaném ustanovení není zavedena povinnost uhradit náklady řízení před orgánem 1. stupně. Proto žalovaná přiznala toliko dva úkony právní služby spojené výhradně s odvolacím řízením (podání odvolání a nahlížení do spisového materiálu), z tohoto důvodu byly přiznány i dva režijní paušály.
22. Ohledně námitky žalobců ke krácení úkonů o 20 % žalovaná uvedla, že texty odvolání byly s výjimkou označení účastníků zcela identické. Žalobci uplatňovali nároky stejné povahy za shodná časová období, proto žalovaná považovala odvolání za společný úkon při zastupování ve smyslu ust. § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.
23. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalované

24. Žalobci k vyjádření žalované oponovali názoru, že rozhodnutí o nákladech řízení doplňuje rozhodnutí o přesčasových hodinách, jednostranně je rozvíjí, a nejedná se o „žádné nové řízení“. Toto tvrzení dle jejich názoru nemá oporu v právních předpisech. Jestliže je rozhodnutí vydáváno „samostatně“ je novým, od rozhodnutí ve věci odlišným rozhodnutím, přestože má akcesorickou povahu. Proto musí být vedeno podle procesních pravidel zakotvených v zákoně o služebním poměru. Pokud by tomu mělo být jinak, musel by uvedený zákon výjimku z obecných pravidel výslovně zakotvit. Pokud by bylo rozhodnutí o nákladech řízení součástí rozhodnutí ve věci, musela by být žalobcům v průběhu řízení o odvolání zaručena procesní práva i ve vztahu k výroku o těchto nákladech. Žalobou nebylo zpochybněno, že může být rozhodnutí o nákladech řízení vydáno samostatně, ale byla jí napadena skutečnost, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě, aniž by bylo zdůvodněno, proč bylo rozhodnutí vydáno až po urgenci. Dle žalobců se nelze ztotožnit s argumentací obsaženou ve vyjádření, kterou se má odůvodnit krácení náhrady za právní úkony proto, že přestože bylo od října 2015 až do listopadu 2016 vedeno řízení odděleně, byly texty odvolání zcela identické. Postačí pouhé srovnání jednotlivých odvolání, aby bylo možno označit tvrzení obsažené ve vyjádření za

nepravdivé. Každý příslušník odsloužil jiný počet služby přesčas, důvody pro zamítnutí žádosti o poskytnutí služebního příjmu, na které bylo nutné v odvolání reagovat, byly v jednotlivých rozhodnutích různé. Časová období, za něž byl požadován služební příjem, nebyla vždy totožná.

25. Žalobci rovněž odmítají argumentaci žalované k nákladům za úkon ze dne 6. 12. 2016. Účastníci řízení byli pro nečinnost služebního funkcionáře nuceni vyzvat služebního funkcionáře k neprodlenému vydání rozhodnutí, a nyní je jim ze strany žalovaného sděleno, že mají náklady na toto upozornění na nezákonný postup žalovaného nést sami. V napadeném rozhodnutí je nepravdivě uvedeno, že jde o reakci zmocněnce na tvrzení GŘVS v odůvodnění rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto samostatně.
26. Stanovisko žalovaného správního orgánu o odmítnutí poskytnutí režijních paušálů nelze dle žalobců racionálně zdůvodnit. Zástupce žalobců podával 107 samostatných odvolání a byl nahlédnout do spisu v době, kdy bylo vedeno samostatné řízení o jednotlivých žádostech 107 účastníků řízení. I přesto mu služební funkcionář přiznal pouze 2 režijní paušály.

V. Posouzení věci městským soudem

27. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů.
28. Žaloba je důvodná pro nedostatečné a v důsledku toho i nesprávné posouzení výše náhrady nákladů správního řízení. Oproti tomu však jako důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí neobstály námitky procesního charakteru.
29. Předmětem napadeného rozhodnutí je toliko přiznání náhrady nákladů řízení vzniklých žalobcům v důsledku úspěchu až v odvolacím řízení v meritu věci o přiznání úhrad služebního příjmu za službu přes čas. Napadené rozhodnutí tak tvoří jediný výrok o přiznání nákladů řízení ve výši 207 878 Kč, vynaložených žalobci v řízení ve věci přiznání úhrady služebního příjmu za práci přesčas. Žalobci v žalobě nezpochybňují, že tento výrok je akcesorický, že se vztahuje k meritornímu rozhodnutí o úhradě služebního příjmu za práci přesčas ze dne 13. 5. 2016 změněnému odvolacím rozhodnutím GŘVS ze dne 15. 11. 2016, jímž žádosti žalobců o úhradu služeb přesčas bylo vyhověno, a nezpochybňují, že žalobci náhradu nákladů řízení uplatnili před skončením řízení.
30. V souzené věci je tedy mezi účastníky řízení stěžejní spor o to, za jaké úkony a v jaké výši mají žalobci z důvodu úspěchu v odvolacím řízení v meritu věci nárok na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu k předmětu napadeného rozhodnutí soud nejprve považuje nejen za právně irelevantní, ale také za nedůvodnou námitku, již žalobci vytýkají správnímu orgánu, že o přiznání nákladů řízení rozhodl samostatným rozhodnutím bez zahájení a vedení správního řízení k otázce nákladů řízení a bez umožnění uplatnění řady procesních práv garantovaných ust. § 174 zákona o služebním poměru včetně podání odvolání. V souzené věci totiž GŘVS nepochybil v argumentaci o akcesorické povaze vydaného rozhodnutí a v poučení o tom, že toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu odvolat.
31. Rozhodnutí (výrok) o nákladech řízení je výrokem akcesorickým k výroku ve věci samé a je integrální součástí rozhodnutí správního orgánu. To platí bez ohledu na to, zda je o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

náhradě nákladů řízení rozhodnuto současně s výrokem ve věci samé v jednom rozhodnutí či je o nákladech řízení rozhodnuto z různých důvodů samostatným rozhodnutím. Formální akt nemění akcesorickou podstatu výroku vážící k věci samé. Výrok o nákladech řízení je akcesorickým (závislým, přídavným, doplňujícím) výrokem k výroku ve věci samé a nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně, míněno nikoliv formálně samostatným aktem, ale věcně – nezávisle, v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno o věci samé. Forma rozhodování o nákladech řízení (zda v rámci meritorního rozhodnutí nebo samostatným rozhodnutím) nemůže rozhodovat o tom, že k otázce nákladů řízení má být znovu zahajováno a vedeno správní řízení se všemi jeho atributy a procesními právy účastníků, neboť řízení o nákladech jako řízení závislé již bylo vedeno v rámci věci samé, k níž se výrok o nákladech řízení (a jejich rozsah) vztahuje a na níž závisí, neboť v rámci řízení ve věci samé může účastník uplatnit nárok na náhradu nákladů řízení, a to v situaci, kdy se vyjadřuje k podkladům rozhodnutí. Forma rozhodnutí v meritu věci a o nákladech řízení na dvou listinách není také způsobilá měnit pravomoc správního orgánu a zavést ve věci stanovení náhrady nákladů řízení nové dvojinstanční řízení s vyšší pravomocí rozhodujícího orgánu než v meritu věci. To tak, že zatímco v případě společného rozhodnutí v meritu věci a o nákladech řízení by rozhodovali příslušní služební funkcionáři dle zákona o služebním poměru (zde v 1. Stupni ředitel věznice a v odvolacím řízení GRVZ), v případě samostatného rozhodnutí o nákladech by nadřízený služební funkcionář (zde GRVS) byl v pozici správního orgánu 1. stupně. V této souvislosti konečně forma rozhodnutí na samostatné listině nemá vliv na to, že by v odvolacím řízení oproti rozhodnutí v meritu věci byl proti výroku o nákladech řízení přípustný řádný opravný prostředek. Bylo-li v záhlaví napadeného rozhodnutí uvedeno ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle kterého žalovaný rozhodoval v odvolacím řízení, soud nenalezl nedostatek v uvedení právního předpisu, podle kterého příslušný služební funkcionář rozhodoval.

32. Podle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru proti rozhodnutí o odvolání není možno podat odvolání.
33. Posouzení důvodnosti procesních i věcných námitek žalobce závisí na zodpovězení otázky, jaká právní úprava dopadá na řízení o úhradě služebního příjmu za práci přesčas a na tom, zda žalovaný správně aplikoval ust. § 177 zákona o služebním poměru.
34. Podle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *„náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník.“*
35. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru *„Jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.“*
36. Protože žalobci argumentují úpravou dle správního řádu, soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se ve věci rozhodování podle zákona o služebním poměru věnoval otázce vztahu správního řádu a zákona o služebním poměru, neboť se jedná o základní otázku, jaká právní úprava dopadá na řízení o úhradě služebního příjmu a na posuzování nároku na náhradu nákladů vzniklých v tomto řízení.

37. K uvedenému Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19, uvedl, cit: že „*správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah speciality, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije vždy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. V případě, že právní úprava zvláštního zákona vylučuje užití správního řádu, avšak zvláštní zákon současně neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se vždy základní zásady uvedené v § 2 až 8 správního řádu. Zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se podle § 170 zákona rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese podle § 1 odst. 3 citovaného zákona příslušný bezpečnostní sbor. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 – 62, www.nssoud.cz, na který krajský soud odkázal, použije se na základě ustanovení § 1 odst. 2 správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup.“*
38. Z uvedeného pro městský soud shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyplývá, že na řízení ve věci dle služebního zákona (zde úhrady služebního příjmu) a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 citovaného zákona. V odstavci 1 uvedeného ustanovení je upraveno obecné a jasné vyjádřené pravidlo, které je totožné s pravidlem § 79 odst. 3 správního řádu a které stanoví, že si každý hradí své vlastní náklady řízení sám. Pokud je tedy žalobce zastoupen právním zástupcem a vzniknou mu z tohoto zastoupení náklady, musí si je uhradit sám a nemá nárok na jejich náhradu od bezpečnostního sboru, bez ohledu na to, zda důvodně svou žádostí zahájil řízení či nikoliv. Výjimku z výše uvedeného pravidla upravil zákonodárce v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. V něm stanovil, že pokud má účastník řízení úspěch v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Zákonodárce tak konkrétně vyjmenoval, v jakých případech má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, oproti obecné zásadě, která stanoví, že si hradí své náklady sám, přičemž zároveň stanovil, kdy musí účastník nárok uplatnit (před ukončením uvedeného řízení nebo do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí vydaného v tomto řízení, jestliže to není možné před jeho ukončením), jinak mu nárok zanikne.
39. Pokud žalobci namítají, že řízení o nákladech je odlišným řízením od řízení v meritu věci, není tomu tak, jde pouze o odlišný hmotněprávní nárok, vztahujícího se k úspěšnosti hlavního, primárního nároku.

40. Nejvyšší správní soud považoval náhradu nákladů řízení za zvláštní případ náhrady škody, která účastníkovi vznikla v řízení, nicméně konstatoval, že cit: „nelze ponechat stranou, že zákonodárce jasně vymezil, v jakých konkrétních řízeních (o opravném prostředku) má účastník řízení nárok na náhradu vzniklé škody. Důvod tohoto vymezení není uveden ani v zákoně o služebním poměru, ani v důvodové zprávě k návrhu zákona o služebním poměru“ „důvodová zpráva tedy nedává odpověď na otázku, z jakého důvodu zákonodárce výslovně v ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru uvedl konkrétní jednotlivá řízení o opravných prostředcích, v jakých případech má účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení a kdy má tento nárok uplatnit.“
41. Nejvyšší správní soud vzal při výkladu ustanovení § 177 odst. 2 za rozhodující, že v tomto odstavci je upravena výjimka z pravidla stanoveného v odstavci 1, že si každý hradí své náklady sám a současně, a protože jde o výjimku, nenalezl důvody k jinému výkladovému pravidlu, jdoucímu nad rámec doslovného znění zákona, neboť ani nevyvstává pochybnost o rozsahu působnosti výjimky. Citované ustanovení zákona o služebním poměru neshledal ani ústavně nekonformním s tím, že v zásadě je v diskreci zákonodárce, jakým způsobem upraví otázku nesení nákladů řízení před správními úřady. Pokud by takové náklady vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu správního orgánu, byla by jejich náhrada bez dalšího zásadně možná cestou náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Jestliže zákonodárce zavedením možnosti náhrady nákladů některých řízení přímo v souvislosti s těmito řízeními, byl-li v nich účastník zcela či zčásti procesně úspěšný, pozici jednotlivce učinil komfortnější oproti minimálnímu ústavnímu požadavku plynoucímu z čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, využil své zákonodárné diskrece; nad její rámec, který je v zákoně jasně vyjádřen, však dle Nejvyššího správního soudu není třeba v daném případě rozsah náhrady nákladů řízení výkladem rozšiřovat.
42. Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy dospěla k závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů pouze a jenom v konkrétních řízeních vyjmenovaných zákonodárcem – v řízení o odvolání, v řízení o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný. Tento nárok musí účastník navíc uplatnit před ukončením konkrétního řízení, případně do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí v tomto konkrétním řízení, jestliže to není možné před jeho ukončením.
43. Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů řízení pouze v konkrétně vyjmenovaných řízeních nasvědčuje i systematický výklad § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nejvyšší správní soud vyložil, že, cit: „Zákonodárce pojem „řízení“ ve větě druhé a třetí ustanovení § 177 odst. 2 užil jako svého druhu legislativní zkratku pro označení řízení vyjmenovaných ve větě první citovaného ustanovení. Jelikož ve větě první upravuje zákonodárce situaci, kdy má účastník (plný) úspěch v určitém řízení (v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení) a ve druhé větě pak upravuje situaci, kdy má částečný úspěch v „řízení“, je zřejmé, že zákonodárce užívá ve druhé větě zkratku „řízení“, v níž jsou obsažena v první větě vyjmenovaná jednotlivá řízení. Druhá věta předmětného ustanovení má tedy význam: Jestliže má účastník v řízení [o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení] úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. A pokud ve třetí větě zákonodárce opět užívá uvedenou zkratku „řízení“, je nutno mít za to (z hlediska systematiky a konzistentnosti ustanovení), že se jedná opět o jednotlivá řízení o opravném prostředku. Třetí věta uvedeného ustanovení tedy má

následující význam: Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení [o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení], a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 62/2014-73)

44. I právní úprava v ust. § 172 odst. 2 zákona o služebním poměru o tom, kdy je třeba uplatnit nárok na náhradu nákladů řízení (před ukončením řízení, maximálně do 3 dnů od doručení rozhodnutí), svědčí o tom, že jde o jedno a totéž řízení o věcném nároku, k němuž se přidružuje nárok na náhradu nákladů řízení. S odkazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud také shodně uvádí, že aby mohl účastník řízení, který byl alespoň částečně úspěšný v konkrétním řízení, uplatnit nárok před ukončením řízení (o odvolání, o rozkladu, v obnoveném či v přezkumném), je nutno jej vyrozumět, kdy řízení končí. Tak je učiněno například vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čímž dává služební funkcionář najevo, že již nebude shromažďovat další podklady, resp. činit jiné úkony, na které by musel účastník řízení reagovat, a účastníkovi řízení tak nebudou vznikat další náklady. Pokud tedy účastník řízení neuplatní nárok na náhradu nákladů řízení v situaci, kdy se vyjadřuje k podkladům pro rozhodnutí, služební funkcionář následně vydá rozhodnutí a účastník až teprve poté uplatní svůj nárok na náhradu nákladů řízení, je nutno mít za to, že uvedený nárok bylo možné uplatnit před ukončením řízení, a jelikož jej účastník neuplatnil, nárok mu zanikl. Pokud se jedná o odvolací řízení, v němž služební funkcionář nevyrozumí účastníka řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům (např. protože již neprováděl žádné dokazování) ani mu jiným způsobem nesdělí, že ve věci již bude vydáno rozhodnutí, je nutno mít obvykle za to, že nárok na náhradu nákladů řízení nebylo možné uplatnit před ukončením řízení a účastník řízení svůj nárok může uplatnit do 3 dnů od ukončení řízení.
45. V souzené věci není sporu o tom, že žalobci uplatnili nárok na náhradu nákladů řízení před skončením věci, měli tedy prostor k tomu náklady řízení nejen uplatnit, ale i vyčíslit a uvést veškeré okolnosti podporující jejich výši. Skutečnost, že žalovaný přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení v částce, s níž žalobci nesouhlasí, není důsledkem toho, že nebylo vedeno samostatné řízení o nákladech se všemi atributy správního řízení včetně dokazování, ale je důsledkem odlišného náhledu žalovaného na výši oprávněných nákladů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani poněkud irrelevantní námitka žalobců, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení nebylo vydáno v zákonné lhůtě pro rozhodnutí. Obecná lhůta pro vydání rozhodnutí dle správního řádu je pouze lhůtou pořádkovou a její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nápravu stavu, kdy žalobci opakovaně urgovali vydání rozhodnutí bylo možné dosáhnout žalobou na ochranu proti nečinnosti.
46. Věcná správnost výroku o nákladech řízení tak má být posuzována v souvislosti se zákonností rozhodnutí ve věci samé a tudíž případně z podnětu správní žaloby, nikoliv v dalším v podstatě „nastavovaném“ odvolacím řízení.
47. Důvodem, který vedl soud ke zrušení napadeného rozhodnutí je důvod věcný a spočívá v nedostatečném posouzení výpočtu náhrady nákladů řízení s ohledem na průběh odvolacího řízení.
48. Soud přitakal žalobcům v jejich námitce vztahující se ke krácení odměny o 20 % z důvodu společného zastupování. Soud nezpochybňuje, že důvod ke krácení odměny za zastupování žalobců ve společném řízení má oporu v ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu a odměna by měla být krácena, nevzal však za zvážené a odůvodněné v napadeném rozhodnutí, od

jakého data a jaké úkony byly účinně zástupcem žalobců činěny ve společném řízení a zda do společných úkonů lze zahrnout i podaná jednotlivá odvolání, jestliže, jak tvrdí žalobci, řízení byla vedena společně až po podaných odvoláních, která byla (a dle názoru soudu logicky musela být vzhledem k odlišným nárokům - vyčíslení přesčasů a služebních příjmů) odlišná. Z napadeného rozhodnutí lze jen seznat, že věc byla řešena ve společném řízení, aniž by bylo upřesněno, od jakého data bylo vedeno společné řízení a jaké úkony zastoupení již do společného řízení spadaly. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný krácení odměny z důvodu společného řízení vztáhl i na podání odvolání, přičemž tyto úkony měly být učiněny před spojením věcí ke společnému řízení a za každého žalobce zvlášť i s ohledem na rozličný obsah odvolání. Uvedená námitka je významná z hlediska výpočtu nákladů, neboť krácení odměny z důvodu společného řízení může být důvodné pouze od data pravomocného rozhodnutí o spojení věcí a nemůže být toliko rozhodné, že ve stadiu odvolacího řízení byly věci žalobců sloučeny. Posouzení úkonů spadajících do společného řízení je věci zjištění a posouzení správního orgánu v jeho rozhodnutí, není úkolem soudu, aby nalézal skutkové a právní úvahy, týkající se vyčíslení výše nákladů řízení. Kromě uvedeného je dán i další dílčí důvod, pro který nebylo možné přisvědčit částce nákladů vyčíslené v napadeném rozhodnutí.

49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil, proč nepřiznal za každý úkon právní služby pro každého ze žalobců režijní paušál 300 Kč, neboť podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Paušální částka 300 Kč je stanovena za každý úkon právní služby pro jednoho zastoupeného, jde-li o zastupování více osob a společné úkony při zastupování je třeba vycházet ze zásady, že advokátu náleží nárok na náhradu hotových výdajů vynaložených v souvislosti s poskytováním právní služby (zde odvolání a seznámení se s výsledky odvolacího řízení), tj. hotové výdaje, které s těmito úkony souvisely, např. výdaje na pořízení stejnopisů odvolání, pokud nejde o společné podání, výdaje spojené s místem seznámení se s podklady u správního orgánu apod.), přičemž musí jít dle povahy úkonu ve vztahu k počtu zastoupených o *účelně vynaložené náklady*.
50. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že odměna advokáta v předmětném správním řízení náležela pouze za 2 úkony odvolacího řízení, a to za podání odvolání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu, bez ohledu na žalobci namítaný úkon převzetí a příprava zastoupení, který byl nutně učiněn již ve stadiu řízení před správním orgánem 1. stupně a jehož náklady si žalobci dle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru nesou sami. Relevantní výpočet celkové odměny zástupce však nevycházel z posouzení rámce společného řízení (tj. zda zahrnovalo i podaná odvolání) a dále v nevyjasněném připočtení pouze 2 režijních paušálů ve vztahu ke dvěma úkonům pro všechny zastoupené, aniž by byl zhodnocen rozsah hotových nákladů a jejich účelnost u každého z uvedených 2 úkonů a pro všech 107 zastoupených osob. V souzené věci je totiž spor mezi účastníky řízení v tom, kdy byla podána odvolání za každou zastupovanou osobu (zda ve společném řízení či již před spojením věcí) a v tom, zda tato odvolání byla podána účelně v samostatných podáních, když se žalobci se žalovaným rozcházejí v tom, zda tato odvolání byla shodného či rozličného obsahu. Soud nahlédnutím do některých z odvolání seznal, že odvolání se po stránce obsahové poněkud liší, logicky proto, že u každého ze žalobců jde o jinou situaci práce přes čas a vyčíslenou částku služebního příjmu, a z těchto důvodů byla vypracována zvlášť. Oproti tomu je evidentní, že povaha hotových výdajů spojených s jedním nahlížením do spisového materiálu, týkajícího se všech žalobců, u orgánu žalované bude jiná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

51. Soud proto postrádá v odůvodnění napadeného rozhodnutí jak specifikaci úkonů z hlediska společně vedeného řízení ve stadiu odvolacího řízení, tak i posouzení důvodu přiznání paušální částky hotových výdajů toliko za 2 úkony u všech zastupovaných osob.
52. Oproti uvedenému soud nepřisvědčil žalobcům v jejich námitkách ohledně nároku na úhradu nákladů za úkon právní služby, již má být výzva ze dne 6. 12. 2016. Uvedenou výzvou žalobci reagovali na plynutí času k vydání samostatného rozhodnutí o nákladech řízení, šlo o komunikaci spojenou s řízením a zastupováním, nikoliv o kvalifikovaný úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu.
53. Soud nepovažuje za relevantní námitku žalobců ohledně zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud žalobci tvrdí, že chybná výroková část neodpovídá jednotlivým částem odůvodnění, přičemž zřejmě míní to, ve výroku je odkaz na meritorní rozhodnutí ředitele věznice, jež je nepřesně a chybně označeno, neboť ve věci služebního příjmu bylo vydáno 107 rozhodnutí pro 107 účastníků řízení, rozdílných čísel jednacích. Přestože je uvedení meritorního rozhodnutí ve výroku nepřesné, tato chyba nezpůsobuje zmatečnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí o nákladech, neboť všem účastníkům řízení je zřejmé, k jakému rozhodnutí ve věci se výrok o nákladech řízení vztahuje a identifikace věci je odůvodněna v napadeném rozhodnutí odkazem na odvolací rozhodnutí GŘVS ze dne 15. 11. 2016, č. j. Vs-144743/ČJ-2016-80000L-51ODV. Namítaný rozdíl mezi spisovou značkou a číslem jednacím lze uvést v realitu nápravou výroku rozhodnutí, obecně v opravném rozhodnutí, avšak v této věci vzhledem k výše uvedeným důvodům, pro které soud napadené rozhodnutí zrušuje, spíše v novém rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, spočívající v nedostatečném posouzení výše nákladů správního řízení z hlediska úkonů společného řízení a povahy a účelnosti hotových výdajů, jde-li o více zastupovaných účastníků řízení.
55. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože žalobci měli ve věci podané žaloby úspěch, mají nárok na náhradu nákladů řízení před soudem.
56. Náklady právního zastoupení v této věci byly přiznány za 1 úkon právní služby (podání žaloby) po 2 480 Kč (3 100 Kč - 20 % za společné zastupování) dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za každého žalobce, což činí částku 265 360 Kč a dále za 1x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, což spolu s částkou DPH ve výši 55 788,60 Kč, činí výši odměny 321 448,60 Kč. S připočtením soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za každého žalobce, (3 000 Kč x 107) tj. 321 000 Kč činí celková výše nákladů řízení částku 642 448,60 Kč.
57. Městský soud nepřiznal žalobcům náklady řízení za účtovaný úkon převzetí věci a přípravu právního zastoupení, neboť zástupce převzal zastoupení žalobců již v řízení před správním orgánem, v němž již uplatňoval náklady řízení v určité výši. Převzetí zastoupení a příprava právního zastoupení ve věci nesouhlasu s přiznanými náklady řízení správním orgánem oproti nákladům požadovaným nebyla úkonem potřebným a náklady na něj

nebyly náklady účelně vynaloženými. Žalobci a jejich zástupce byli totiž dostatečně obeznámeni s věcí a s náklady s ní spojenými dle vyhlášky. Proto soud nepřiznal ani odpovídající náhradu hotových výdajů za tento úkon. Městský soud dále nepřiznal odměnu ani za repliku k vyjádření žalovaného, neboť argumentace žalobce v této replice jen opakovala důvody žaloby, přičemž odkaz na odlišnost jednotlivých odvolání, již mohl být uplatněn v rámci odůvodnění žaloby. Ani v tomto případě tak městský soud nepřiznal náhradu hotových výdajů za tento úkon (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6As 62/2014-69).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu